ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯದ ಸಹಭಾಗಿತ್ವ

ರಾಜಶ್ರೀ ನಾಯಕ್

ರೋಗದ ಹರಡುವಿಕೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಜನರ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಕೋವಿಡ್-19 ಪಿಡುಗು ದೂರಗಾಮಿ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರಿದೆ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ರಜೆ ಘೋಷಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕದ ತೀವ್ರತೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಕಂಡರಿಯದಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೊಡ್ಡಿದೆ. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಘೋಷಣೆಗೂ ಮುನ್ನವೇ, ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು, ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು. ಲಾಕ್‌ಡೌನ್‌ಅನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ ಬಹಳಷ್ಟು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ಆನ್‌ಲೈನ್ ಪಾಠದ ವಿಧಾನಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಹಲವಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೂ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದು ನಿಜವಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು ಭಾರತದ ಮೂಲೆಮೂಲೆಯ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿವೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆನ್‌ಲೈನ್ ತರಗತಿಗಳು ದಕ್ಕಿದರೂ ಕೂಡ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆನ್‌ಲೈನ್ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಪರಿಣತರಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಆನ್‌ಲೈನ್ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸವಾಲಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ.

ದೂರಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳು ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಹೇರಿಕೆಯಾದ ನಂತರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಹೊಸ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಷಯವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಶಾಲೆಗಳು ನೀಡುವುದೂ ಬಹಳವೇ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಿತು ಮತ್ತು ಕೆಲವಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಅವರ ದೈನಂದಿನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೂ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಿತು. ತಂಡದ ಸದಸ್ಯರು ಮಕ್ಕಳ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ಅವರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ಸ್ಪಂದಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಪೋಷಕರಿಬ್ಬರೂ ಗೊಂದಲಗೊಂಡಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಾಗಾಗಿಯೇ, ಸಮುದಾಯ ಮಟ್ಟದ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ತಂಡದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಆರಂಭವಾದಾಗ ಪಿಡುಗಿನ ಬಗ್ಗೆ ಗೊಂದಲ ಮತ್ತು ಭಯಗಳಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಇತ್ತು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕೆಲವು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ತಂಡವನ್ನು ಮೂರು ಭಾಗವಾಗಿಸಿ, ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಹೊರಟೆವು. ನಮ್ಮ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸದಾಕಾಲ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಮುದಾಯಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಫಲತೆಯ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿತು.

ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ಚಿತ್ರಣ

- ಸುತ್ತಲಿನ ಮೂರರಿಂದ ಆರು ಕಿಮೀ ದೂರದ ಆರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಸುಮಾರು 87 ಮಕ್ಕಳು (1-3 ನೆಯ ತರಗತಿಯ) ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

- ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ದಿನಗೂಲಿಯವರ ಕುಟುಂಬದವರು, ಮೂರನೇ ಒಂದರಷ್ಟು ಪೋಷಕರು ತುಂಡು ಭೂಮಿ ಮಾಲೀಕರು ಮತ್ತು ಕೆಲವೇ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ಥಿತಿವಂತ ಕುಟುಂಬದವರು. ಸುಮಾರು ಮೂರನೇ ಎರಡರಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್‌ಗಳಿದ್ದರೂ ಅದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ: ತರಗತಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ, ದುರ್ಬಲ ಅಂತರ್ಜಾಲ ಸಂಪರ್ಕ ಮತ್ತು ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್‌ಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿರುವುದು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇವಲ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಸ್ಮಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್‌ಗಳ ಮೂಲಕ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸದ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಅದು ದೈಹಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಕೂಡ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆನ್‌ಲೈನ್ ತರಗತಿಗಳು ಅಸಾಧ್ಯ. ಪೋಷಕರು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ಹಲವು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು ಮತ್ತಿತರ ಸ್ಥಳೀಯ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಾಲಾ ಸಮುದಾಯ ತಂಡವು (The School Community Network -SCN) ಆರು ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಸಮುದಾಯದ ಆರು ಸದಸ್ಯರ ತಂಡವಾಗಿದೆ. ಈ ತಂಡದ ಸದಸ್ಯರು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಸಭೆ ಸೇರಿ ಶಾಲೆಯ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಲು, ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಮತ್ತು ಪೋಷಕ ಶಿಕ್ಷಕ ಸಭೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅಗತ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅವಲೋಕನ

- ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ದೈಹಿಕ ಅಂತರ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಚ್ಛತೆಯೆಡೆಗೆ ಗಮನ ಮತ್ತು ಮಾಸ್ಕ್ ತೊಡುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳ ಅರಿವು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೋಂಕಿನಿಂದಾಗುವ ಅಪಾಯಗಳ

ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನಗಳ ಮುಂಚೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಂತರವೂ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಬಹಳ ಸಮಯ ಟಿವಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿ-ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯತೆಯಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿತು.

- ಕೋವಿಡ್-19ರ ಬಗ್ಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಹಲವು ವದಂತಿಗಳು ಹರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಪರಸ್ಪರ ಬೆರೆಯಲು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ಯಾವ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಪೋಷಕರು ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಆ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೋಷಕರೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪೋಷಕರು

ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿತರಾಗಿರುವುದು ಪೋಷಕರು, ಸಮಾಜದ ಜೊತೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಂವಾದದ ವೇಳೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೂ, ಹೆತ್ತವರ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ವೃತ್ತಿಯ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿಂದಾಗಿ, ಶಾಲೆಗಳು ಮುಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ತಕ್ಷಣದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಬಹುದೆಂದು ಆತಂಕಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಗತ್ಯ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲು ಶೇ.90ರಷ್ಟು ಹೆತ್ತವರು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು.

ಸಮುದಾಯದೊಂದಿಗೆ ಸಹಭಾಗಿತ್ವ

ಗ್ರಾಮದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಣ್ಣ ಸಭೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಷಕರೊಂದಿಗೆ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಮನೆಗೆಲಸ, ಶಾಲಾ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಗುಂಪುಗಳಿಗೆ ದಿನಬಿಟ್ಟು ದಿನ ಶಾಲೆ ನಡೆಸುವುದು ಮುಂತಾದವು ಪೋಷಕರ ಆಯ್ಕೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅವರ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡ ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲ ಪೋಷಕರೂ ಹಿಂಜರಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಪೋಷಕರು ಕೋರಿದರು ಮತ್ತು "ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನಾದರೆ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ತಕ್ಷಣದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ನಮಗೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಲು ಅವರು ಮುಂದೆ ಬಂದದ್ದು ನಮ್ಮ ತಂಡಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕೆಲವು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಶಾಲಾ ಆವರಣ

ಐದು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಎಂಬತ್ತೈದು ಮಕ್ಕಳು ಬರುತ್ತಾರೆ (ಆರನೇ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಕೇವಲ ಇಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ). ಹಾಗಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಎರಡು ತಂಡಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆವು. ಪ್ರತಿ ಗುಂಪು ಗರಿಷ್ಠ ಹತ್ತು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದವು. ಗುಂಪಿನ ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಂತೆ ಕೋಣೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿದೆವು. ಮೊದಲ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯ ಭವನ, ಸಮಾಜ ಕೊಠಡಿ (Samaj Khone), ಅಂಗನವಾಡಿ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಭವನ ಮತ್ತು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕೊಠಡಿ ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ಕೊಠಡಿಗಳನ್ನು ಪೋಷಕರು ಹೊಂದಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಎರಡು ತರಗತಿಗಳ ನಂತರ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತು ಪೋಷಕರು ಹೊರ ಆವರಣಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳವೇ ಗದ್ದಲವಿದ್ದಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡು ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಠಡಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಭೀಮಾಲಿಯಲ್ಲಿರುವ (ಆರನೆ ಹಳ್ಳಿ) ಇಬ್ಬರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕರೇ ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆಯಂತೆ ಅವರ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ಮನೆಗೆಲಸ ಮತ್ತು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ಶಿಕ್ಷಕ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರು

ಹುಣಸಿಹಡಗಲಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳು ಓದುವುದು, ಬರಹದ ಅಭ್ಯಾಸ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಪೋಷಕರು ಎಷ್ಟು ಕಳವಳಕ್ಕೀಡಾ-ಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನೇಮಿಸಿದರು. ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಿಕ್ಷಕಿಯು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಗೌರವಧನವನ್ನೂ ನೀಡಲು ಅವರು ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಪೋಷಕರ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವಿದ್ದ ಶಾಲೆಯ ತಂಡವು ಇದು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು.

ಸಂವಹನ

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತರಗತಿಯ ಸಮಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ನೆನಪಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪೋಷಕರೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪೂರ್ಣ ಹಾಜರಾತಿ ಇರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗಮನಹರಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಸುರಕ್ಷತೆಗಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾದ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದನ್ನು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ಸಹಾಯಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತವಾಗಿ ತರಗತಿ ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ಸ್ಯಾನಿಟೈಸ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಹಾಗು ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾರಿ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಶುಚಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕೆಲಸ ಗಮನಿಸುವಿಕೆ

ಗೈರಾದ ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಕರೇ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೋವಿಡ್ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು, ಏಕೆಂದರೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕೋವಿಡ್ ಸೋಂಕು ಕಂಡುಬಂದರೆ ಎರಡು ವಾರಗಳ ಕ್ವಾರಂಟೈನ್‌ಗಾಗಿ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಕೋವಿಡ್ ಸೋಂಕಿತ ಜನರು ಕಂಡು ಬಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಸರು ಬರೆದಿರುವ ಕಾರ್ಯಹಾಳೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೀಡಿದೆವು. ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಅದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು.

ಕೆಲವು ಪರಿಣಾಮಗಳು

ಜೂನ್ ಮತ್ತು ಜುಲೈನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಆರು ತರಗತಿಗಳ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲೂ ಆಗಸ್ಟ್‌ನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ದಿನಂಪ್ರತಿ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಶಾಲೆಗಳು ಪುನರಾರಂಭದವರೆಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯಯೋಜನೆ ಮುಂದುವರಿಯಲಿದೆ. ನಮ್ಮ ಈ ಎಲ್ಲ ಶ್ರಮಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನದ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 96ರಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳ ಹಾಜರಾತಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿವಾರದ ಪರಿಶೀಲನೆಯ ಮೂಲಕ ಇಡೀ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತಗೊಳಿಸಲು ಶ್ರಮಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಅಕ್ಷರಗಳು, ಧ್ವನಿಗಳು, ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತೆ ಈ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕಲಿಕಾ ಫಲಿತಗಳು

ಶಿಕ್ಷಕರ ಈ ಶ್ರಮದಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ಗುಣಾತ್ಮಕ ಫಲಿತಗಳು ಕಂಡಿವೆ :

- ಕೋವಿಡ್ 19ರ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಸುರಕ್ಷತೆ, ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು.
- ಮಕ್ಕಳ ಕೇಳ್ಮೆಯ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಧ್ವನಿ, ಪದಗಳ ಸಂಬಂಧದ ಅರಿವಿನ ಹೆಚ್ಚಳ.
- ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎರಡರಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳ ಮೂಲ ಓದು, ಬರಹದ ಕೌಶಲದ ಹೆಚ್ಚಳ.
- ಆಕಾರ ಜ್ಞಾನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ
- ಎರಡು ಆಯಾಮದ ಆಕಾರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ರಚಿಸುವುದು, ಮಡಚುವುದು, ಚುಕ್ಕಿ ಜಾಲದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಕತ್ತರಿಸುವುದು, ಸರಳ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ
- ಗಣಿತದ ಮೂಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು.

ಸಮುದಾಯದ ಸಹಕಾರದ ಕೆಲವು ಒಳನೋಟಗಳು

ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯದ ಸದಸ್ಯರ ಪೂರ್ಣ ಸಹಭಾಗಿತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಶಾಲೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ದೊಡ್ಡದಿದೆ. ಶಾಲಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿ (ಎಸ್‌ಡಿಎಂಸಿ) ಮತ್ತು ಎಸ್‌ಸಿಎನ್‌ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಸುವುದು ಕಲಿಕೆಯಷ್ಟೇ ಪ್ರಮುಖ ವಿಷಯವಾಗಬೇಕು.

ಸಮಾನ ತಿಳುವಳಿಕೆ

ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಸದಸ್ಯರ ನಡುವಿನ ಸಹಭಾಗಿತ್ವವು ಶಾಲೆಯ ಉತ್ತಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಕಾರಿ. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಸಂಬಂಧವು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯ ಮತ್ತು ಎರಡೂ ಒಗ್ಗೂಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಬದಲಾವಣೆ ತರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಯಾವಾಗ ಶಾಲೆಯು ಪೋಷಕರನ್ನು ಶಾಲೆಯ ಭಾಗವಾಗಲು ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತದೆಯೋ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಶಿಕ್ಷಕರು ಪೋಷಕರನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಶಾಲೆಯ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವುದು, ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ವಿವರ ನೀಡುವುದು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅವರು ಹೇಗೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿಸುವುದು ಮುಂತಾದವು ಅವರು ಶಾಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಭಾಗಿಯಾಗುವುದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತವೆ. ಪೋಷಕರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ಈ ಪದ್ಧತಿಯ ಒಂದು ನಿರ್ಣಾಯಕವಾದ ಭಾಗವಾಗಿದೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ನಮ್ಮ ತಂಡವು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಮಕ್ಕಳು ಇದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಂದುವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಾಧಾರಣ ತರಗತಿಯ ಅನುಭವದಂತಿರದೆ ಹಲವು ಮಿತಿಗಳು ಇರುವುದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಹಲವು ಸವಾಲುಗಳನ್ನೆದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಬೋಧನಾ ಕಲಿಕಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಇಡುವುದು ಜಾಗದ ಅಭಾವದಿಂದ ಕಷ್ಟ. ದೈಹಿಕ ಅಂತರ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ ಮತ್ತು ಕೋವಿಡ್ ಸೋಂಕಿತರ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷಣ ರಹಿತ ಸೋಂಕಿತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವುದು ಭಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೂಡ ಶಿಕ್ಷಕರೆಡೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದಾರೆ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಮುಂದುವರೆದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರೊಡನೆಯ ಅವರ ಸಂಬಂಧದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಲಿದೆ. ಆದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರೆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಗು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಈ ವಿಧಾನ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ಯಾವ ಆಯ್ಕೆಗಳೂ ಉಳಿಯದಿರಬಹುದು.

ರಾಜಶ್ರೀ ನಾಯಕ್ ಅವರು ಕಳೆದ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಜೀಂ ಪ್ರೇಮ್‌ಜಿ ಫೌಂಡೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಸದ್ಯ ಕಲಬುರ್ಗಿಯ ಅಜೀಂ ಪ್ರೇಮ್‌ಜಿ ಶಾಲೆಯ ಸಂಯೋಜನಾ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಂಗಳೂರಿನ ರೋಶನಿ ನಿಲಯದ ಸಮಾಜಕಾರ್ಯ ವಿಭಾಗದಿಂದ ಸಮಾಜ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪದವಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಫೌಂಡೇಷನ್‌ಗೆ ಕ್ಯಾಂಪಸ್ ಸಹಯೋಗಿಯಾಗಿ ಸೇರಿದರು ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಅವರ ತಾಯಂದಿರೊಡನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಿಳಾ ಸಾಕ್ಷರತಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಸಂಯೋಜನ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಇವರನ್ನು rajashri.nayak@azimpremjifoundation.org ಮೂಲಕ ಸಂಪರ್ಕಿಸಬಹುದು

ಅನುವಾದ: **ಜನಾರ್ಧನ್ ಚನ್ನಗಿರಿ** । ಪರಿಶೀಲನೆ: **ನಾಗಮಣಿ ಎಸ್.ಎನ್**